

Omni illam cultu ornavi : ceu sedula mater,
 Cui matura viro jam sedet unigena
 Nata domi, quacumque potest juvat arte, venusta
 Ut magis, & cupidis grata sit illa procis;
 Jamque hoc, jamque illo contextam flore corollam,
 Ipsa suo secum multa movens animo,
 Crinibus aureolis nunc addit, nunc eadem se
 Culpat, & in propria dote nitere sinit.
 Huic nihil, aut paullum cessit mea cura, peperci
 Ulli nec studio, quo magis atque magis
 Per te illa in lucem prodire venustula quiret,
 Et procul Eoos, & petere Hesperios,
 Sævaque mordacis convicia spernere vulgi
 Felix, judicio satque probata tuo;
 Auspice quo nostræ primum crevere Camœnæ,
 Ac sibi fors aliquod promeruerit decus.
 Nam neque me laurus, nec pieria Hippocrene,
 Non Musæ, ac soboles Gorgonos ales equus
 Aut quidquam juvere, juvare aut denique possent,
 Nî mihi tute fores duxque, comesque viæ
 Aonas in montes. Tua per vestigia durum
 Conabar tremulis vincere iter pedibus
 Paullatim adrepens ad hyanteum Parnassum,
 Antraque Nympharum garrula carminibus.
 O antra! o Helicon! o flumina sancta! quis inter
 Musarum sistat me cupidum thyasos?
 Lauro quis frontem cingat parnaasside? Vos o
 Hunc per ego, Musæ, deprecor, hunc comitem,
 Qui lateri adsistit, quo non mihi carior alter,
 Quo nusquam vobis alter amabilior,
 Accipite ingressum me vestræ in limina sedis,
 Et mihi Castalia cingite fronde comas.
 Nec tamen ipse ausim deposcere præmia, quæ jam
 Iris, & algentis visa sub axe poli

Vati